

Nr 129.

Av herr **Larsson i Julita m. fl.**, angående uppställande av visst villkor för rätt till skogsavverkning å nyförvärvad fastighet.

I gällande skogsvårdslag stadgas vissa inskränkningar i skogsägares rätt att företaga avverkningar efter eget gottfinnande. Skogsägare är sålunda förhindrad att utan skogsvårdsstyrelsens tillstånd företaga avverkning i sådan omfattning, att fastigheten därigenom skulle komma att för framtiden lida brist på husbehovsskog efter ortens förhållanden. För sådan fastighet, som genom köp, byte eller gåva övergår till ny ägare, gälla ytterligare inskränkningar i avverkningsrätten. Sålunda får på dessa fastigheter avverkning av äldre skog icke företagas utan skogsvårdsstyrelsens tillstånd, därest inte avverkningen avser särskilda i skogsvårdslagen angivna ändamål, eller om avverkningen föranlåtes av skogens beskaffenhet eller eljest en god skogsvårdsfordringar.

Dessa inskränkningar i avverkningsrätten motverka givetvis eventuellt förefintlig lust att förvandla skogsfastigheter till spekulationsobjekt och förhindra därjämte, att skogsmarken utsättes för uppenbar vanhävd. De åberopade bestämmelserna lämna emellertid inte möjlighet till reglerande ingripande gent emot avverkningar, som ur andra än de i skogsvårdslagen angivna synpunkterna anses mindre välbetänkta och icke önskvärda.

Virkestillgången kan — som känt är — vara mycket olika på de skilda fastigheterna. På många fastigheter förekommer det, att avverkningen under en följd av år hålles lägre än den årliga tillväxten, varigenom den relativa skogstillgången kan ökas högst avsevärt. När en sådan fastighet blir föremål för försäljning, kan den nye ägaren — utan hinder av skogsvårdslagens bestämmelser — omedelbart tillgodogöra sig avkomsten av den ökade virkestillgången ända till den gräns, som angives av bestämmelsen om att fastigheten skall för framtiden äga erforderlig tillgång på husbehovsskog, samt att avverkning inte heller får förekomma på ett sätt som är oförenligt med »god skogsvård».

Ganska ofta förekommer det även, att byggnadsbeståndet på en dylik fastighet är mycket otillfredsställande. Även om skogsvårdslagens nuvarande bestämmelser säkra tillgången på gagnvirke för erforderlig ombyggnad eller reparation av byggnadsbeståndet, så är det uppenbart, att ett sådant arbetsföretag är svårare att genomföra, sedan virkestillgången nedbringats till det minsta tillåtna, än vad det vore om dylikt förbättrings- och reparationsarbete kom till stånd samtidigt med virkesuttaget ur skogen. Det synes för den skull föreligga fullgoda skäl för övervägande, huruvida inte de nuvarande bestäm-

melserna om inskränkning under fem år av rätten till avverkning å nyförvärvad fastighet lämpligen borde kompletteras med föreskrifter av sådan innebörd, att i förekommande fall en välbehörlig sanering av fastighetens byggnadsbestånd uppställdes som villkor för rätt till avverkning utöver den kvantitet som anses motsvara den årliga tillväxten.

I den mån skogsvårdsstyrelserna skulle ansvara för tillämpningen av bestämmelser enligt här antydd innebörd, komme förmodligen dessa organ att erhålla arbetsuppgifter av en sådan art, som för närvarande knappast hör till deras ordinarie kompetensområde. Därest skogsvårdsstyrelserna inte skulle kunna tillerkännas erforderlig kompetens för ett bedömande av frågan, huruvida och i vilken omfattning förbättring av en fastighets byggnadsbestånd bör uppställas som villkor för rätt till skogsavverkning, torde i detta avseende ett samarbete med egnahemsnämnderna kunna påräknas.

I anslutning till vad sålunda anförts anhålles vördsamt,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning av frågan, huruvida och i vilken omfattning förbättring av byggnadsbeståndet bör uppställas som villkor för erhållande av rätt till skogsavverkning å nyförvärvad fastighet under en tid av fem år från den dag, då lagfart sökts å fånget, samt om framläggande för riksdagen av det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 21 januari 1943.

Gust. Larsson,
Julita.

Allan Andersson.

Erik Lundbom.

I motionens syfte instämmer

Stig Janson
i Frändesta.
